

ערר מס' 34/12

בעניין: רוי"ח יאיר בירן

נגד

מנהל הארנונה בעיריית רמת השרון

ע"י ב"כ עו"ד עינב סילורה

בפני חברי ועדת הערר:

יו"ר: כב' השופטת בדימוס עו"ד טליה מרדו

חבר: עו"ד יבין רוכלי

חבר: עו"ד הגר בלייר

החלטה

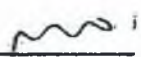
מבוא

1. העורר ורעייתו מתזיקים בנכס המצוי ברח' תרפ"ד 21 ברמת השרון. מפאת נכות רפואית אשר נקבעה לאשת העורר על ידי המוסד לביטוח לאומי, נתנה להם עיריית רמת השרון (להלן: "העירייה") הנחה בארנונה מכח **תקנות הסדרים במשק המדינה (הנחה מארנונה), תשנ"ג – 1993** (להלן: "תקנות ההנחה").
2. אין עוררין על כך, שהזכאות להנחה אשר ניתנה לעורר ורעייתו הסתיימה זה מכבר. בהתאם למסמכים שהמציא לנו המשיב, ושהעורר לא כפר בנכונות תוכנם, עולה כי רעיית העורר זכאית הייתה להנחה בארנונה החל משנת 2009 וכלה בחודש ספטמבר 2011.
3. בראשית שנת 2014, לאחר שנודע לעירייה כי רעיית העורר אינה זכאית עוד להנחה, בוטלה ההנחה. העירייה לא הסתפקה בביטול ההנחה החל משנת 2014 אלא הוסיפה וחייבה את העורר ורעייתו בגין סכום ההנחה שניתנה להם בשנת 2013.
4. העורר אינו מלין על עצם ביטול ההנחה, אלא על החוב שהושת עליו, המתייחס לשנת 2013. לטענתו, מדובר בחיוב רטרואקטיבי בלתי חוקי. עוד טען העורר טענות שונות כנגד יחסה של העירייה בהתנהלותה מולו ובייחוד טען כנגד הליכי גביה שהופעלו נגדו מכח פקודת המסים (גביה). המשיב, מנגד, טען בפנינו כי ועדת הערר אינה מוסמכת לדון בערר זה, על כל היבטיו.

דיון והכרעה

5. לאחר ששמענו את הצדדים, אנו סבורים כי הדין עם המשיב: אכן, אין אנו מוסמכים לדון בטענות העורר.
6. כידוע, ועדת הערר מוסמכת לדון ברשימה סגורה של עילות, המפורטות בסעיף 3(א) לחוק הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית), תשל"ו-1976 (להלן: "חוק הערר"). סוגיית ההנחות בארנונה אינה מצויה בסמכות ועדת הערר, ונישום המבקש לתקוף החלטה של הרשות המקומית בעניין זה רשאי לעשות כן בפני בית המשפט המוסמך.
7. באשר לטענות העורר בדבר חיוב רטרואקטיבי ובדבר הליכי הגביה, הרי שמדובר בטענות של אי חוקיות החיוב והגביה. גם טענה של אי חוקיות אינה בסמכותנו, כפי שמצוין במפורש בסעיף 3(ב) לחוק הערר.
8. יובהר, בהקשר זה, כי טענות בדבר חוקיות החיוב או הגביה, טומנות בחובן סוגיות משפטיות סבוכות ומורכבות, אשר מטיבן אינן הולמות דיון בערכאה כגון ועדת הערר ראו: בג"צ 764/88 דשנים וחומרים כימיים נ' עיריית קריית אתא, פ"ד מו(1) 793, 799; רע"א 10643/02 חבס ח.צ. פיתוח (1993) בע"מ נ' עיריית הרצליה, תק-על 2006 (2), 1975.
9. יתכן שרשאים היינו לדון בעניין של אי חוקיות החיוב, ככל שטענה זו כרוכה באופן מובהק וישיר בעניין שהוא בסמכות הועדה, כמו במקרה של תיקון שטח נכס באופן רטרואקטיבי. אך אין זה המקרה שבפנינו. סוגיה זו מצויה - מראשיתה ועד סופה - בסמכות בית המשפט לעניינים מנהליים, ואין אנו רשאים להסיג את גבולו ולדון בה.
10. מבקשים אנו, בשולי הדברים, להתייחס לטענה שהעלה העורר במסגרת הדיון, ולפיה לא ידע כי ועדת הערר אינה מוסמכת לדון בערר, ואף הופנה להגיש ערר על ידי עובדת העירייה. אנו מתרשמים כי העורר, שהינו רו"ח במקצועו, ואף ידע להפנות בטענותיו לפסיקה, מבין היטב את המסגרת הנורמטיבית שבה פועלת ועדת הערר ואת מגבלות הסמכות שלה. גם אם נכונה טענת העורר שלפיה עובדת עירייה פלונית הפנתה אותו לוועדת הערר (טענה שלא נתמכה בראיות כלשהן), הרי שהעורר ידע היטב, מיד עם קבלת תשובת המשיב לערר, כי המשיב כופר בסמכות ועדת הערר לדון בטענות העורר. אף על פי כן, לא משך את ערר, והביא לכך שנתקיים דיון בערר. במהלך הדיון טען העורר כי לא קיבל את התשובה לערר, אך ב"כ המשיב הציגה לנו אישור משלוח דואר רשום.
11. חככנו בדעתנו האם להשית על העורר את הוצאות ההליך, בהתאם לסמכותנו על פי סעיף 19 לתקנות הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית) (סדרי דין בוועדת ערר), תשל"ז-1977. לבסוף, מצאנו לנכון שלא להשית הוצאות על העורר, וזאת לנוכח נסיבות העניין המיוחדות.
12. החלטת הוועדה נתונה לערער לפני בית המשפט לעניינים מנהליים בתוך 45 ימים ממועד המצאת החלטה לצדדים.
13. ניתן והודע ביום 21/12/2015 בהיעדר הצדדים.

חברת הועדה
עו"ד הגר בלייך
רז קמ

3

חבר הועדה
עו"ד יבין חכלי

יו"ר הועדה
השופטת בדימוס
עו"ד טליה פרדו